

Indenrigsministeren ikke havde villet modsætte sig, forsaavidt der inden tredie Behandling indkom nærmere Oplysninger, som kunde tale til Gunst for ham, og Lovforslaget blev faa vedtaget af Folkethinget og derefter sendt tilbage til Landstinget. Dettets Udvalg udtalte da i den afgivne Erklæring, at det ikke fandt Anledning til at foreslaa, at man lod den Paagjældende udgaa, skjøndt det ikke er regelmæssigt, at der optages nye Personer paa Lovforslaget, efter at dette er blevet behandlet i det ene Thing. I Samlingen 1879—80, da der var optaget en i Slesvig født Datter af danske Forældre ligeledes under Behandlingen i Folkethinget, udtaltes der i Folkethingens subvalgets Betænkning: „Det lader sig paaavise, at man tidlig i vort konstitutionelle Liv har anerkjendt det formentlig Rigtige i, at det i Almindelighed alene er Regjeringen, der foreslaar til Indfødsrets Erhvervelse, efter som Administrationen bedst kan indsamle og undersøge de Oplysninger, som bør ledsage Andragender om at erholde Indfødsret“. Endvidere siges der: „Der næres af Noget tillige formelle Betænklichkeiten ved, at der stilles Vædringsforslag om nye Personers Optagelse paa et Lovforslag af denne Natur, idet nemlig den Betragtning gjøres gjældende, at det i Grunden skulde bestaa af ligesaa mange enkelte Lovforslag, som der er Personer, hvilke kun af praktiske Grunde vare sammenførte paa et eneste Lovforslag, og at derfor Bestemmelserne i Grundlovens §§ 52 og 53 ikke blive fyldestgjorte, naar Forslaget endelig vedtages, uden at de foreslaaede Personer havde gennemgaaet alle Trin af et Lovforslags Behandling. Forsaavidt en saadan Regel maatte kunne siges at være anerkjendt, har den dog ikke været uden Undtagelse“. Det ophyses, at Undtagelsen var den i Samlingen 1877—78 optagne Svensker. Og derefter hedder det i Betænkningen: „Men det bør ikke overses, at Udvalget selv indrømmede, at der i dette Tilfælde gjordes en Undtagelse fra det Sædvanlige, og at denne maatte søge sin Begrundelse deri, at det var en Væfærdssag for den paagjældende Person, at den ansøgte Ret blev ham meddelt, inden der næste Gang kunde forelægges Rigsdagen et lignende Lovforslag. Under anden Behandling udtalte ligeledes den høitærede Indenrigsminister, at han ansaa det „for overordentlig uheldigt, at man under Behandlingen af den Slags Sager stillede Vædringsforslag om nye Personers Optagelse paa Lovforslaget“, hvorefter han, idet han erkjendte, at der syntes at være begrundet Sympathi for den paagjældende Person, henstillede til Thinget, hvorvidt det vilde vedtage Vædrings-

forslaget om Optagelsen eller ikke. Og slutelig udtalte Ordføreren ved tredie Behandling, at der var „enkelte Medlemmer af Udvalget, som nærede ikke ringe Betænklichkeit ved at gjøre en saadan Undtagelse fra det Sædvanlige, som her finder Sted, og at de, naar de have været med til at stille dette Forslag, kun gjøre det med den bestemte Tilføielse, at der derved ikke foregriber Noget med Hensyn til Fremtiden.“ Der kan ogsaa her være Medføielse for den paagjældende Ansøger; ialtfald maa man beklage den megen Omtale, hvortil hans Sag har givet Anledning, men da det ikke ses, at der er fremført Noget til Begrundelse af, at det er en Væfærdssag for den Paagjældende, at han faar sin Ansøgning bevilget netop nu, og navnlig da det vel maa erkjendes, at der ikke foreligger fuldt tilfredsstillende Oplysninger i enhver Henseende, saa har Udvalgets Flertal saa meget mindre ment at tilraade Thinget her at vedtage en Undtagelse fra Reglen, hvorimod det tilraader, at man fastholder Fordringen i Indenrigsministeriets Cirkulære af 23de Juni 1879, nemlig Fordringen om en positiv anbefaling, det vil sige, en klar og bestemt anbefalende Erklæring fra vedkommende Kommunalbestyrelse. Naar Flertallet dernæst har havt for Øie de betænkkelige Følger af at vedtage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, da kan jeg desangaaende fatte mig i Korthed, idet jeg iøvrigt skal henvise til, hvad der er ndtalt i Erklæringen. Det vil vistnok indrømmes, at der ved Vedtagelsen af Forslaget, som det nu foreligger, vil skabes et Præcedens, som man ikke vil undlade at drage frem ved paakommende Leilighed i Fremtiden, og det vil vistnok ogsaa erkjendes, at man ved saa sent under Sagens Behandling at optage en ny Ansøger, med Hensyn til hvem der ikke foreligger fuldt tilfredsstillende Erklæringer, handler ubilligt mod de paa det oprindelige Lovforslag opførte Personer, med Hensyn til hvilke der ingen Indsigelse er reist, idet de udsættes for, at Lovforslaget ikke bliver til Lov. Og saa Flertallet beklager, at en Sag som denne kan føre til en Konflikt, men i Betragtning af Sagen selv og de mulige Følger af Lovforslagets Vedtagelse, saaledes som det foreligger, har Flertallet ment at burde udtale sig saaledes, som sket er, og jeg anbefaler derfor det stillede Vædringsforslag til Vedtagelse.

Clausager: Som det allerede er nævnet af den høitærede Formand, er Udvalgets Mindretal, nemlig den ærede 1ste Landsthingsmand for 11te Kreds (Termansen) forhindret fra at være tilstede idag, og efter